

er aldeles ikke noget moralsk Slet deri. Det, der er nødvendigt, er, at han under de alvorlige Forbringere, der stilles til hans Kræfter under Uddannelsesiden, virkelig faar en saadan Føde, at den sætter ham i Stand til at udholde alle Besværigheder. Derfor er det, at man søger Tilfyn dermed, og derfor sætter man Pris paa, at man har en saadan Berettigelse til at kunne sørge for, at det unge Mandskab ikke følger sine siebliffelige Øyster, men virkelig lever paa en saadan Maade, at det er i Stand til at opfylde den Pligt, som det i dette Dieblif har. Det har desuden ogsaa en ganske anden Grund, og det er den, at de 6 Maanedes, hvori Rekruten ligger inde, jo ere en saa kort Tid til hans Uddannelse, at den Frihed, der kan gives ham mellem Ovelserne, er saa kort, at dersom han skal ud paa forskellige Steder i Byen for at søge Føde, hænder det ham overordentlig let, at han Intet faar. — Med Henfyn til den Differentis, som har foreligget mellem Formanden for Finantsudvalget og et af disse Medlemmer, skal jeg tillade mig at sige, at ogsaa efter min Betragtning vilde det have været heldigt, om et saadant Forslag som det her foreliggende, af en saa indgribende Natur, havde været til Behandling indenfor Udvalget, førend det kom herind i Salen og blev optaget til Behandling her, og om det ikke havde været af anden Grund, saa havde det været det af den, at det da ikke havde faaet Udsæende af, at her atter forelaa en Udbetingsbeslutning.

Krigsministeren: Det kunde være meget fristende for mig, at besvare flere Bemærkninger, som ere komne frem her i denne Debat, men jeg tror ikke, at det vilde være hensigtsmæssigt, om jeg særligt vilde opholde mig ved Bemærkninger, som det skulde have været mig en Fornøjelse at have besvaret, dersom de vare komne frem igaar. Jeg tror ogsaa, jeg kan fritage mig for at forsvare mig, naar der reises Tvivl om, hvorvidt jeg tager mig varmt af mine Ting, og der reises Tvivl om, jeg mener den Barme, jeg viser; jeg kan derfor henholde mig til en mere almindelig Udtalelse, og det er den, at ved det Spørgsmaal, som her foreligger om at gjøre Noget for Soldaten, er det en Misforstaaelse, naar man tror, at man virkelig gjør noget Effektivt, enten man gjør det ved Løsting, Fyreskilling eller Otteskilling, eller jeg kan gjerne sige ved Marker. Det er ikke Hønseløbs Spørgsmaal, som det kommer an; hvad det hovedsagelig kommer an paa, er fornuftige, hensigtsmæssige og forstandige Foranstaltninger til at bevare Mandens Sundhed og Kraft; men naar man ikke kan udføre dem, og naar det høie Thing, hvad Dieblif det vil, selv kan beslutte at tage det Spørgsmaal frem, som hviler i et Udvalg, nemlig Revisionen af Herrens Lønningslov, hvor ogsaa Spørgsmaalet om de Meniges Løn forekommer, er det, som der er Tale

om nu, kun om at afhjælpe en siebliffelig Trang for det første Finantsaar. Dersom man havde besluttet at stille Forslag om, at der f. Ex. stilledes en rund Sum til Naadighed saaledes, at de ved Kompagnerne, der ikke have Tilfud hjemmefra, deraf kunde blive hjulpe, vilde man virkelig kunne hjælpe Folk, der trænge; men naar man gaar over til det, at det er ikke de Enkeltes Trang, der skal afhjælpes, men at det er Alles, er Forholdet noget anderledes, og saa kan jeg ikke se, at der, naar man vil sammenligne, hvad der vindes mod, hvad der udgives, kan være Tale i dette Dieblif om noget som helst Andet end et Tilfud af 2 Sk. Jeg skal derfor sige om de Dplysninger, jeg har støttet mig til, og hvorpaa de Undersøgelser ere støttede, som jeg har nævnet for Dem, ikke om hvad der behøves, naa: en Mand skal faae hvad han ønsker, men om hvad der behøves, naar en Mand skal faae det, som er nødvendigt, at de ganske vist ere samlede ind gennem Officerer og Læger, men at de ere indhentede af disse fra den menige Mand selv. Den menige Mand er ikke for mig eller Officererne den ene Part og vi den anden Part, vi ere samme Part, og naar Krigsministeren bestemmer, at saadanne Dplysninger skulle indsendes gennem Officerer og Læger, kan man være overbevist om, at de blive indhentede samvittighedsfuldt, saaledes som Bestemmelserne derom blive givne, og saaledes ere ogsaa de Dplysninger fremkomne, hvorpaa jeg støtter min Opfattelse. Jeg vil sandsynligvis ikke bestemt modsætte mig det Forslag, som er kommet frem fra de 6 ærede Herrer, hvis det endelig bliver vedtaget, men jeg kan kun udtale for Dem, at efter min fulbeste Overbevisning finder der ikke nogen Trang Sted hverken paa Søforterne eller i Seiren eller naar Soldaten paa Marsch faar sin Vespising in natura, og at det er disse Tilfælde og kun disse særlige Tilfælde, hvor jeg ved mit Forslag har villet betegne, at der ikke var nogen Grund til at give Soldaten de 2 Skilling, fordi han fik dem paa en anden Maade. Jeg fremsætter dette, dels fordi det er en Besparelse, og dels fordi jeg med de ærede Herrer virkelig ønsker at faae de 2 Skilling bevilgede til Manden; men just derfor kan jeg ikke se Andet, end at de Herrer ogsaa let maa kunne forstaa, at jeg, da det ikke er dem, men mig, der skal føre dette Spørgsmaal videre frem paa de forskellige Skridt, hvor denne Sag skal forhandles, maa ønske, at Forslaget maa foreligge i den Form, som jeg anser det bedst muligt for mig at kunne støtte og at forsvare med Grunde, som virkelig ere overbevisende for mig, og det er af den Grund, jeg anbefaler Thinget at vedtage det Ændringsforslag, jeg har stillet, fremfor det Ændringsforslag, som er fremkommet fra de 6 ærede Herrer.

Formanden: Folkethingsmanden for Viborg